

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący - Sędzia		SA Bogdan Radomski (spr.)
Sędziowie:		SA Magdalena Kuczyńska SO (del.) Anna Podolska-Kojtych
Protokolant		St. prot. sądowy Katarzyna Furmanowska

po rozpoznaniu w dnia 6 grudnia 2018 r. w L. na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko (...) **W. i (...) L.**

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z **siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powódki i pozwanej G. (...) W. od wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...)

I. z apelacji powódki zmienia zaskarżony wyrok w pkt I, II, IV i VI -ym w ten sposób, że:

a) **zasądzoną w pkt I na rzecz J. W. kwotę(...)zł ;**

b) **zasądza od G. (...) W. na rzecz J. W. (...) tytułem kosztów procesu za pierwszą instancję ;**

c) **nakazaną do ściągnięcia od G. (...) W. na rzecz (...) w (...)w pkt VI kwotę (...);**

II. oddala apelację powódki w pozostałej części ;

III. oddala apelację G. (...) W. w całości ;

IV. zasądza od G. (...) W. na rzecz J. W. (...) tytułem kosztów procesu za drugą instancję ;

V. nakazuje ściągnąć od G. (...) W. na rzecz (...)zł tytułem opłaty części od apelacji od której powódka była zwolniona ;

VI. zasądza od J. W. na rzecz (...) L. (...) tytułem kosztów procesu za drugą instancję ;

VII. nie obciąża powódki kosztami procesu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. .

(...)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia(...) zasądził od G. (...) W. na rzecz J. W. kwotę (...) tytułem zadośćuczynienia z odsetkami od dnia (...) oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia (...) W pozostałej części sąd oddalił powództwo w stosunku do G. (...) W., a w całości w stosunku do pozwanego W. (1) L.. Orzekając o kosztach sąd nakazał ściągnąć od G. (...) W. na rzecz (...) tytułem części nieuiszczonych opłat sądowych, a w pozostałej części nieuiszczone opłaty przejął na rachunek Skarbu Państwa. Koszty procesu między powódką, a pozwaną (...) W. sąd wzajemnie zniósł oraz nie obciążał powódki kosztami należnymi pozwanemu (...) L..

Za podstawę rozstrzygnięcia sąd przyjął następujące ustalenia i wnioski :

W dniu(...) powódka J. W. przekraczając (...) ulicę (...) w W., wyłożoną w tym miejscu (...) Nawierzchnia w (...) P. (1) była ubrana w(...) W czasie zdarzenia (...) Temperatura dobową (...) Miało to miejsce w obrębie(...) stanowiącej działkę nr (...) stanowiącej ul. (...), w pobliżu skrzyżowania z ul. (...), składającą się z kolei z działek(...), stanowiącą drogę wojewódzką nr (...).

(...) W. jest właścicielem nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) (...) stanowiącej wspomnianą wyżej drogę. W dniu zdarzenia pozwana (...) była stroną umowy zawartej z innym podmiotem, którego obowiązkiem było (...) ((...)) oraz (...)((...)) (...). Wymienione obowiązki obejmowały m.in. ul. (...) w W..

W wyniku opisanego wyżej upadku, w dniach od (...) powódka J. W. była (...) (...) (...) we W. z rozpoznaniem (...). Zastosowano leczenie w postaci (...) Podczas pobytu w dniach od (...) (...) (...) we W. u powódki J. W. wykonano zabieg (...)

Podczas pobytu w dniach od (...) na (...) (...) (...) we W. u powódki J. W. wykonano zabieg usunięcia materiału zespalającego (...). Podczas tego pobytu powódka korzystała z przepustki do domu w dniu (...)

P. (1) mieszka (...) Przebywając w(...) W okresie rekonwalescencji (...). P. (1) myła się i ubierała sama. Przyjmowała leki przeciwbólowe, skarżyła się na ból. Po zakończeniu leczenia powódka nadal skarżyła się na ból, który wiązała ze zmianą (...)

P. (1) urodziła się (...) Jest (...). Nie ma majątku. (...) (...) Obecnie utrzymuje się z wynagrodzenia w (...)

Zgodnie z opinią sądową biegłego (...), którą sąd wywołał w toku procesu w okresie do 6 tygodni od w. (1) powódka doznała cierpienia o znacznym nasileniu. W okresie tym cierpienia związane były z samym wypadkiem, w związku z leczeniem operacyjnym, w związku z unieruchomieniem gipsowym. Po tym okresie do 6 miesięcy od w. (1) cierpienia powódki należy określić jako miernie nasilone. Cierpienia w tym okresie związane były z koniecznością okresowych konsultacji specjalistycznych, z koniecznością odciążania za pomocą lasek kontuzjowanej (...). Po tym okresie cierpienia powódki należy określić jako nieznacznie nasilone. Obecnie cierpienia związane są dolegliwościami o charakterze subiektywnym. U powódki utrzymuje się ograniczenie zakresu (...) W okolicy (...) U powódki występuje jednocześnie deficyt (...) Do chwili obecnej powódka odczuwa następstwa obrażeń doznanych w następstwie upadku w dniu (...)r. w postaci dolegliwości bólowych. U powódki utrzymują się także utrwalone obiektywne zmiany pourazowe, które można stwierdzić w badaniu klinicznym S. w. (1) spowodowały u powódki trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10%.

U powódki doszło do skomplikowanego (...) Złamanie to (...). Związane jest z (...)(...)

Podczas zabiegu operacyjnego doszło u powódki do (...) Zatem u powódki pojawiło się kolejne ryzyko w postaci narażenia jej na (...) (...)

Biorąc pod uwagę powyższe uszczerbek na zdrowiu opiniowanej bezpośrednio po w. (1) powinien zostać orzeczony w wysokości 40%. W przyszłości u opiniowanej będą utrzymywały się (...). Rozciągnięte obrzękiem tkanki miękkie będą powodowały dolegliwości bólowe. (...) (...) Ustalony u opiniowanej uszczerbek na zdrowiu w wysokości nie mniejszej niż 10% jest uszczerbkiem trwałym. (...)

Zgodnie z opinią sądową biegłego (...)blizn pooperacyjnych nie ma żadnego wpływu na funkcję jej kończyny i w żadnym przypadku nie można uznać za okoliczność mającą jakikolwiek wpływ na ogólny stan jej organizmu, ani też nie powodują żadnego upośledzenia funkcji ciała.

Pismem doręczonym pozwanej w dniu 8 marca 2013 r. powódka J. W. wezwała pozwaną (...) W. do zapłaty na jej rzecz kwoty (...) tytułem zadośćuczynienia związanego z opisanym wyżej zdarzeniem. Pismem z dnia 3 kwietnia 2013 r. pozwana odmówiła wypłaty żądanej kwoty. Pismem doręczonym pozwanej w dniu (...) r. powódka J. W. wezwała (również bezskutecznie) pozwaną (...) W. do zapłaty na jej rzecz kwoty (...) tytułem zadośćuczynienia związanego z opisanym wyżej zdarzeniem.

W świetle wyżej ustalonych faktów sąd uznał żądanie powódki za częściowo zasadne z tym, że rozważając bierną legitymację procesową pozwanych przez powódkę podmiotów (tj. G. (...) W. i (...) L.) sąd uznał iż podmiotem zobowiązanym odszkodowawczo jest jedynie (...)W..

Powyższy pogląd sąd przyjął na podstawie analizy przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych zwanej dalej u.d.p., w brzmieniu z dnia zdarzenia. Zgodnie z art. 4 pkt 9 lit. a u.d.p., skrzyżowaniem jednopoziomowym jest przecięcie się lub połączenie dróg publicznych na jednym poziomie. Z kolei według art. 25 u.d.p., budowa, przebudowa, remont, utrzymanie i ochrona skrzyżowań dróg różnej kategorii, wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi w pasie drogowym oraz urządzeniami bezpieczeństwa i organizacji ruchu, związanymi z funkcjonowaniem tego skrzyżowania, należy do zarządcy drogi właściwego dla drogi wyższej kategorii.

W ocenie sądu pierwszej instancji, w sprawie brak jest podstaw do posługiwania się definicjami skrzyżowania z innych ustaw, w szczególności ustawy Prawo o ruchu drogowym czy też przepisami rozporządzenia wykonawczego (z dnia (...) r.) do tej ustawy.

Strona powodowa nie wykazała, że do zdarzenia doszło na(...) Dlatego sąd przyjął, że zdarzenie miało miejsce w pobliżu skrzyżowania, ale poza jego obrębem według wspomnianej definicji, na działce nr (...), będącej(...)

W konsekwencji powyższych ustaleń powództwo w stosunku do pozwanego W. (1) L. podlegało oddaleniu.

Odpowiedzialność pozwanej G. (...) sąd przyjął na podstawie art. 415 kc w powiązaniu z art. 19 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 20 pkt 4 i art. 4 ust. 20 u.d.p., a także art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. W świetle tych przepisów, do obowiązków gminy, należało utrzymanie (nawierzchni) drogi, czyli wykonywanie robót konserwacyjnych, porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wygody ruchu, w tym także odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej. Sąd ustalił, że w miejscu poślizgnięcia się powódki powierzchnia kostki była pokryta lodem. Brak było widocznych śladów posypania nawierzchni jakąkolwiek substancją mającą na celu ochronę przed upadkiem lub chemiczne usunięcie lodu. Jednocześnie w chwili zdarzenia nie było opadów, a zatem istniała obiektywna możliwość doprowadzenia nawierzchni do stanu bezpiecznego. Zachowanie pozwanej G. (...) było więc bezprawne i zawinione.

W ocenie sądu powierzenie przez pozwaną (...) obowiązków utrzymania drogi na podstawie zawartej umowy innemu podmiotowi, nie zwalniało G. (...) z odpowiedzialności w świetle art. 429 k.c., albowiem przyjmując, że usługa zimowego oczyszczania miasta obejmowała też miejsce w. (1), to nie jest wykluczona odpowiedzialności powierzającego za szkodę wyrządzoną jego własnym zaniedbaniem. (...)jako właściciel działki miała obowiązek kontrolować stan drogi i sprawdzać czy przedsiębiorstwo, z którym ewentualnie zawarła umowę o zimowe oczyszczanie wykonuje swe obowiązki i czy nie występuje na tej drodze tzw. śliskość zimowa. Jednak pozwana (...)

nie wykazała, że takie działania w ogóle podejmowała. Sąd powołał się na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 2003 r. II CKN 1466/00 (Lex 78809)

Niezależnie od powyższego sąd podniósł, że(...) jako organ władzy publicznej odpowiada odszkodowawczo na podstawie art. 417 kc i fakt powierzenia wykonania zadania innemu podmiotowi nie zwalnia G. (...) z odpowiedzialności na podstawie tego przepisu. Na poparcie powyższego stanowiska sąd powołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 r. III CSK 211/13 (Lex 1504755) .

W ocenie sądu rozmiar cierpień powódki i skutki w. (1) z dnia (...) r. uzasadniają przyznanie powódce zadośćuczynienia w wysokości 40.000 zł. W pozostałym zakresie żądanie sąd uznał za wygórowane co skutkowało oddaleniem powództwa ponad kwotę 40.000 zł.

Odsetki od kwoty zadośćuczynienia sąd zasądził zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie uznając iż zachodzą przesłanki z art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw z art. 455 kc.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 10 kpc - w relacji z pozwaną (...) oraz na podstawie art. 102 kpc w relacji z pozwanym (...) L..

Wyrok sądu pierwszej instancji zaskarżyła powódka oraz pozwana(...) W. .

P. (1) zaskarżyła wyrok co do wysokości zasądzonego na jej rzecz zadośćuczynienia oraz co do oddalenia powództwa wobec pozwanego W. (1) L. i w apelacji z dnia 18 grudnia 2017 r. zarzuciła :

1) naruszenie art. 445 § 1 kc przez błędne przyjęcie, że dolegliwości i cierpienia powódki zasługują na zadośćuczynienie jedynie w kwocie 40.000 zł podczas gdy przy prawidłowym zastosowaniu tego przepisu sąd winien przyznać kwotę (...)

2) naruszenie art. 4 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych przez niewłaściwą ich interpretację w sytuacji gdy sąd winien uznać, że zdarzenie nastąpiło na skrzyżowaniu (...)

3) naruszenie art. 233 § 1 i 2 kpc oraz art. 328 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego polegające na przyjęciu, że jedynie(...) odpowiada za zdarzenie w sytuacji, gdy (...) L. winno odpowiadać za utrzymanie stanu (...)

W konsekwencji powyższych zarzutów powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz solidarnie od G. (...) W. i W. (1) L. kwoty 60.000 zł z odsetkami jak w zaskarżonym wyroku oraz zasądzenia od pozwanych solidarnie kosztów procesu za obie instancje.

Pozwana (...) W. w apelacji z dnia 18 grudnia 2017 r. zarzuciła :

1) naruszenie art. 233 § 1 kpc przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie ustaleń, że (...);

2) brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem umowy zawartej przez (...) z Przedsiębiorstwem Usługowo- (...) Sp. z o.o. w W. i w konsekwencji błędnego przyjęcia, że w stosunku do pozwanej G. (...) nie będzie miał zastosowania art. 429 k.c. ;

3) naruszenie art. 25 ust.1 w związku z art. 4 pkt 9 „a” i art. 4 pkt 2 oraz 4 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych przez nieprawidłową ich wykładnię przyjmując, że art. 25 ust 1 tej ustawy nie będzie miał zastosowania, a art. 4 pkt 2 oraz 4 pkt 1 tej ustawy określają granice terytorialne skrzyżowania z jednoczesnym pominięciem przepisów rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne ich usytuowanie. W konsekwencji naruszenia tych przepisów są dokonał błędnych ustaleń faktycznych stwierdzając, że do zdarzenia doszło w pobliżu skrzyżowania obaleniem zarzutu braku legitymacji biernej po stronie G. (...);

4) naruszenie art. 429 kc w zw. z art. 415 kc przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że (...)W. nie zwolniła się z odpowiedzialności za szkodę mimo powierzenia czynności podmiotowi zawodowo zajmującemu się usługami w zakresie utrzymania dróg ;

5) naruszenie art. 445 § 1 kc przez błędną wykładnię i uznanie sumy 40.000 zł za odpowiednią w rozumieniu tego przepisu co w świetle całokształtu materiału dowodowego nie było uzasadnione ;

6) naruszenie art. 481 kc przez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie odsetek od dat wskazanych w pozwie i piśmie modyfikującym powództwo.

W konsekwencji powyższych zarzutów pozwana (...) domagała się zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w stosunku do G. (...) W. i zasądzenia od powódki na rzecz pozwanej G. (...) kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie wносиła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację powódki pozwana(...)domagała się jej oddalenia w zakresie jakim dotyczy przyjętej odpowiedzialności (...)W..

Na etapie postępowania odwoławczego już po przekazaniu sprawy sądowi odwoławczemu do sprawy jako interwenient uboczny po stronie pozwanego W. (1) L. wstąpił (...) S.A. w W. domagając się „oddalenia powództwa” w całości i zasądzenia od powódki na rzecz interwenienta kosztów procesu.

Żadna ze stron nie zgłosiła opozycji przeciwko wstąpieniu interwenienta ubocznego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja pozwanej G. (...) nie jest zasadna, a apelacja powódki jest zasadna w części kwestionującej wysokość kwoty zadośćuczynienia zasądzonej na jej rzecz.

Stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji jest prawidłowy i dokonane ustalenia sąd odwoławczy przyjmuje za własne. Uzasadnienie sądu pierwszej instancji jest bardzo szczegółowe, wyczerpujące, zawiera rozważania co do wszystkich zebranych w sprawie dowodów i odnosi się do wszystkich istotnych w sprawie faktów i okoliczności. Dlatego też zawarte w obu apelacjach zarzuty proceduralne są bezzasadne. Co do zasady sąd prawidłowo zastosował prawo materialne, ale niemniej jednak prawidłowo ustalony stan faktyczny budzi wątpliwości sądu odwoławczego jeżeli chodzi o dokonaną przez sąd pierwszej instancji jego ocenę pod kątem prawidłowości zastosowania art. 445 § 1 kc. Tym samym zarzut naruszenia art. 445 § 1 kc zwarty w apelacji powódki jest zasadny.

Zarówno apelacja powódki jak i pozwanej G. (...) dotyczą tych samych dwóch kwestii, a mianowicie wysokości należnego jej zadośćuczynienia oraz podmiotów zobowiązanych do zapłaty zadośćuczynienia. Zatem co do tych kwestii obie apelacje zostaną ocenione łącznie.

Odnośnie wysokości zadośćuczynienia to podnieść należy, że ustalenie wysokości kwoty zadośćuczynienia w konkretnych okolicznościach należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego. Korygowanie przez sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (vide przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z 18 listopada 2004 r. I CK 219/04 – LEX 146356, z dnia 30 października 2003 r. IV CK 151/02 – LEX 157306, z dnia 7 listopada 2003 r. V CK 110/03 – LEX 602308, lub z dnia 3 lipca 2008 r. IV CSK 127/08 – LEX 517988). W okolicznościach tej sprawy taka dysproporcja zdaniem sądu odwoławczego ma miejsce, gdyż przyjęcie przez sąd pierwszej instancji kwoty 40.000 zł jako należnego powódce zadośćuczynienia nastąpiło z obrazą wymogu „odpowiedniości” sumy zadośćuczynienia.

Z obszernych wywodów sądu pierwszej instancji zawartych na k. 21-23 uzasadnienia wyroku (k. 501, 501v. i 502 akt sprawy), które należy w pełni zaakceptować, jednak sąd pierwszej instancji nie wyciągnął właściwych wniosków co do wymogu „odpowiedniości” należnego powódce zadośćuczynienia. W ocenie sądu odwoławczego kwota(...) (jakiej ostatecznie w postępowaniu odwoławczym żądała powódka) jest w okolicznościach tej sprawy kwotą adekwatną do doznanej krzywdy. Podnieść należy, że skutki z pozoru niegroźnego w. (1) dla powódki były bardzo dotkliwe. Jeżeli nawet trwały uszczerbek na zdrowiu został statecznie ustalony w rozmiarze 10% to jednak zakres cierpień bezpośrednio po w. (1) był znaczny. (...) (...) Te wszystkie okoliczności przemawiają za zasadnością zawartego w apelacji powódki zarzutu naruszenia art. 445 § 1 kc przez zasądzenie zbyt niskiego zadośćuczynienia, a tym samym i za podwyższeniem przyznanej przez sąd pierwszej instancji kwoty zadośćuczynienia do żądanej w apelacji wysokości 60.000 zł o czym orzekł sąd odwoławczy w reformatoryjnym orzeczeniu.

Tym samym nie mógł być uznany za zasadny wniosek przeciwny zawarty w apelacji pozwanej G. (...).

Konsekwencją zmiany orzeczenia merytorycznego jest zmiana orzeczenia o kosztach i w rezultacie obciążenie pozwanej G. (...) kosztami należnymi powódce w kwocie 1.813 zł i Skarbowi Państwa w kwocie 6.083,13 zł odpowiednio do stopnia (75%) w jakim pozwana (...) uległa żądaniu powódki.

W części dotyczącej podmiotów odpowiedzialnych za zdarzenie i tym samym zobowiązanych do zapłaty powódce zadośćuczynienia obie apelacje nie są zasadne.

Miejsce zdarzenia, z którego powódka wywodzi swoje roszczenie nie jest sporne i zostało dokładnie oznaczone przez biegłego geodetę na mapie k. 210. Miejsce to znajduje się w obrębie drogi gminnej stanowiącej działkę nr (...) i będącej częścią ul. (...), której utrzymanie w należyтым stanie pozostawało w zakresie obowiązków pozwanej G. (...) zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ten obowiązek pozwanej G. (...) nie był przez nią przecieź kwestionowany albowiem pozwana Gmina wykonanie czynności utrzymania nawierzchni dróg w należyтым stanie (w tym również i ulicy (...)) powierzyła w drodze zawartej umowy Przedsiębiorstwu Usługowo- (...). zo.o. w W. (k. 122- 123v.).

W świetle powyższych faktów w okolicznościach tej sprawy nie są istotne kwestie definicji skrzyżowania i jego zakresu terytorialnego, a tym samym zarzuty naruszenia art. z art. 4 pkt 9 „a” i art. 4 pkt 2 oraz 4 pkt 1 i 2 oraz art. 25 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych są bezprzedmiotowe gdyż regulacje zawarte w tych przepisach nie mają znaczenia dla ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za szkodę powódki. Szkada po stronie powódki powstała wskutek nienależytego utrzymania nawierzchni drogi tj. ulicy (...) (pozostawienia jej w stanie śliskim) co obciążało pozwaną (...) oraz Przedsiębiorstwo Usługowo- (...). zo.o. w W., któremu pozwana (...) powierzyła (...) (vide (...) umowy k. 122). Dlatego też nie ma w tej sprawie znaczenia regulacja zawarta w art. 25 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, który to przepis nakłada na zarządcę drogi wyższej kategorii utrzymanie i ochronę skrzyżowań dróg różnej kategorii, wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi w pasie drogowym oraz urządzeniami bezpieczeństwa i organizacji ruchu, związanymi z funkcjonowaniem tego skrzyżowania - gdyż szkada powódki nie była wynikiem funkcjonowania skrzyżowania, konstrukcji skrzyżowania, jego oznakowania czy zastosowanej regulacji ruchu, a w wyniku nieuprzątnięcia śniegu z jezdni ulicy (...) za co odpowiedzialna jest pozwana (...) oraz podmiot, któremu tę czynność (...) powierzyła (z tym, że ten podmiot tj. Przedsiębiorstwo Usługowo- (...). zo.o. w W. nie został pozwany w tej sprawie).

Dlatego też brak jest podstaw prawnych do przypisania odpowiedzialności za powstałą szkodę po stronie powódki pozwanemu (...) L.. Słusznie zatem sąd pierwszej instancji oddalił powództwo w stosunku do W. (1) L..

Niezasadne są również zarzuty zawarte w apelacji pozwanej G. (...) co do naruszenia art. 429 kc w zw. z art. 415 kc przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że (...) W. nie zwolniła się z odpowiedzialności za szkodę mimo powierzenia czynności podmiotowi zawodowo zajmującemu się usługami w zakresie utrzymania dróg. Ponieść należy, że pozwana (...) w takiej sytuacji odpowiada nie tyle za działania podmiotu, któremu powierzyła wykonanie utrzymanie drogi w należyтым stanie (choć w jakimś sensie pośrednio również),

ale za własne zaniedbania polegające na braku nadzoru nad prawidłowością wykonania czynności przez podmiot przyjmujący zlecenie. (...)na ulicy (...). Skoro jednak nie zostało to wykonane to świadczy to o nienależyтым wykonaniu czynności przez podmiot, który zobowiązał się do utrzymania drogi w należyтым stanie jak również i o braku nadzoru (kontroli) ze strony podmiotu powierzającego tj. pozwanej G. (...).

Niezależnie od powyższego sąd pierwszej instancji przyjął przecież odpowiedzialność pozwanej G. (...) na podstawie art. 417 kc, a § 2 tego przepisu stanowi wprost, że jeżeli wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono, na podstawie porozumienia, jednostce samorządu terytorialnego albo innej osobie prawnej, solidarną odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę ponosi ich wykonawca oraz zlecająca je jednostka samorządu terytorialnego albo Skarb Państwa. Samo bowiem powierzenie zadania przez organ samorządowy innemu podmiotowi, niezależnie od sposobu tego powierzenia, nie zwalnia władzy publicznej od odpowiedzialności, o czym przekonuje ponad wszelką wątpliwość powołany wyżej przepis art. 417 § 2 kc. Powołane na poparcie tego stanowiska przez sąd pierwszej instancji orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 r. III CSK 211/13 (Lex 1504755) jak najbardziej zasługuje na aprobatę, gdyż wydane było na tle bardzo podobnego stanu faktycznego. Dalsze rozważania na ten temat nie są konieczne, gdyż pozwana (...) tej kwestii (tj. odpowiedzialności na podstawie art. 417 kc, który to przepis przecież sąd pierwszej instancji również przyjął jako podstawę odpowiedzialności pozwanej) nie poświęca w apelacji żadnej uwagi.

Nietrafne są zarzuty co do daty od której należą się odsetki od kwoty zasądzzonego zadośćuczynienia. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter bezterminowy i obowiązek zapłaty powstaje z chwilą wezwania do zapłaty co w tej sprawie nastąpiło jeszcze przed wszczęciem procesu. Taka jest ogólna zasadna. Podnieść jednak należy, że w zależności od okoliczności możliwym jest zasądzenie odsetek od kwoty pieniężnej zasądzonej z tytułu zadośćuczynienia od daty wyrokowania lub od wezwania dłużnika do wykonania zobowiązania – art. 455 k.c. Takie możliwości przewiduje orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. I CK 131/03 – OSNC z 2005 r. z 2/40 ; z dnia 17 listopada 2006 r. V CSK 266/06 LEX Nr 276339 i z dnia 18 lutego 2010 r. II CSK 434/09 LEX Nr 602683). Zasądzenie odsetek od daty wyrokowania winno mieć miejsce w sytuacji gdy zobowiązany nie uchyła się co do zasady od obowiązku zapłaty zadośćuczynienia, a opóźnienie w zapłacie wynika z podejmowanych przez niego usprawiedliwionych czynności zmierzających do ustalenia zasadności żądania i wysokości zadośćuczynienia. Natomiast gdy zobowiązany kwestionuje co do zasady bądź co do wysokości słuszność żądania zadośćuczynienia, zwłaszcza w sytuacji gdy przepisy prawa i orzecznictwo za słusznością takiego żądania przemawiają to brak jest podstaw aby przyjmować inny termin spełnienia tego świadczenia niż wynikający z art. 455 kc z wszelkimi wynikającymi z tego konsekwencjami.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc i art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.

O kosztach sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwana (...) uległa w 100 % co do żądania powódki, a zatem winna zwrócić powódce koszty zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 265) oraz zwrócić Skarbowi Państwa opłatę (1.000 zł) od apelacji powódki od której powódka była zwolniona. Natomiast powódka winna zwrócić koszty zastępstwa procesowego pozwanemu (...) L. wyliczone zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.). Sąd nie obciążał powódki kosztami jakich domagał się pełnomocnik interwenienta ubocznego uznając, że ewentualne koszty powstałe na tym etapie postępowania nie były kosztami niezbędnymi do celowej obrony interesu strony do której interwenient przystąpił. Natomiast sama treść interwencji ubocznej, w której autor interwencji zaznacza, że nie zapoznał się z aktami sprawy, nie zajmuje stanowiska co do apelacji strony przeciwnej, a wnosi o „oddalenie powództwa”, nie był również obecny na rozprawie apelacyjnej również nie świadczy o udzieleniu profesjonalnej pomocy prawnej reprezentowanemu podmiotowi.

Magdalena Kuczyńska Bogdan Radomski Anna Podolska-Kojtych